

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 582

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 14 august 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 640 din 14 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	2–3	852. — Hotărâre privind aprobarea unor măsuri în scopul acordării de premii pentru rezultatele obținute la Jocurile Olimpice de Vară — Londra 2012	12
Decizia nr. 675 din 26 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.....	4–7	DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
Decizia nr. 720 din 5 iulie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din aceeași lege	8–10	440. — Decizie privind numirea domnului Octavian Lupulescu în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale pentru Cetățenie	12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
812. — Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, a funcției publice de prefect al județului Gorj de către domnul Andrei Vasile-Liviu	11	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
813. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Gorj de către domnul Teodorescu Ion Claudiu	11	163. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aprobarea Normelor tehnice pentru producerea vinurilor cu indicație geografică	13–15
		1.135. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 101/2008 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor, taxelor și contribuțiilor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 640

din 14 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zhong Chunmei în Dosarul nr. 10.451/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București și care constituie obiectul Dosarului nr. 577D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză. Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, considerentele și soluția pronunțată prin Decizia nr. 104 din 9 februarie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.451/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**, excepție ridicată de Zhong Chunmei într-o cauză privind acordarea statutului de refugiat. Actul de sesizare a fost înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 1.602 din 2 martie 2012, dată la care a fost constituit Dosarul nr. 577D/2012.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu menționează explicit protejarea vieții de familie ca motiv de acordare a protecției subsidiare,

noțiunile de „pedepse și tratamente inumane ori degradante” fiind prea vagi și imprecise. Mai arată că returnarea sa, ca o consecință a neacordării protecției subsidiare, înfrânge principiul proporționalității consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căruia o acțiune a statului care aduce atingere dreptului la respectul vieții de familie trebuie să îndeplinească o serie de condiții: să fie prevăzută de lege, să fie necesară într-o societate democratică și să fie proporțională cu scopul urmărit.

Judecătoria Sectorului 4 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate neaducând atingere dreptului la viața de familie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că înseși dispozițiile art. 7 — „Unitatea familiei” din Legea nr. 122/2006 întăresc principiul constituțional consacrat de art. 26, iar cele ale art. 27 — „Acordarea protecției subsidiare membrilor de familie” din aceeași lege fac o aplicație a acestuia în cazul protecției subsidiare. Observă că, în speță, pe de o parte, se critică o omisiune a legii, iar, pe de altă parte, că aspectele privind aplicarea și interpretarea unei legi constituie un atribut suveran al instanțelor judecătorești, controlul acestora realizându-se prin exercitarea căilor de atac.

Avocatul Poporului precizează că își menține punctul de vedere exprimat în deciziile Curții Constituționale nr. 1.159 din 6 noiembrie 2008, nr. 251 din 24 februarie 2009 și nr. 1.421 din 5 noiembrie 2009, în sensul conformității textelor de lege criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Constituție și celor ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la respectarea vieții familiale și private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a mai exercitat controlul de constituționalitate cu privire la dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006, prin prisma acelorași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentul dosar și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.178 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, Curtea a reținut că textul de lege criticat se constituie într-o formă suplimentară de protecție, instituită în favoarea acelor străini care nu îndeplinesc condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, fiind o modalitate de concretizare a rigorilor impuse de necesitatea respectării de

către statul român a principiului fundamental referitor la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

De asemenea, Curtea a constatat că prevederile legale ce formează obiect al excepției de neconstituționalitate oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma solicitată de protecție, iar determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, a riscurilor la care ar fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine, precum și aplicarea sau interpretarea textului de lege criticat sunt atribute ce revin organelor administrative competente în această materie sau, după caz, instanței de judecată.

Totodată, în jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 sunt în deplină concordanță și cu prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la viață intimă, familială și privată și a precizat că instanța investită cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate are competența să stabilească dacă valoarea protejată de dispozițiile constituționale și convenționale amintite poate fi considerată, în circumstanțele concrete ale speței, motiv de acordare a formei de protecție solicitate. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.504 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 25 ianuarie 2011, sau Decizia nr. 423 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția pronunțată prin deciziile citate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zhong Chunmei în Dosarul nr. 10.451/4/2008 al Judecătorei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 675

din 26 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în Dosarul nr. 7.463/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 892D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 925D/2012—927D și nr. 1.032D/2012—1.036D/2012, având ca obiect dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de același autor în dosarele nr. 4.710/40/2011, nr. 7.321/40/2011, nr. 7.328/40/2011, nr. 3.992/40/2011, nr. 4.470/40/2011, nr. 5.049/40/2011, nr. 7.398/40/2011 și nr. 4.932/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

De asemenea, Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.037D/2012—1.040D/2012, având ca obiect dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de același autor în dosarele nr. 7.486/40/2011, nr. 7.467/40/2011, nr. 7.441/40/2011 și nr. 7.460/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție problema conexării.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 925D/2012—927D/2012 și nr. 1.032D/2012—1.040D/2012 la Dosarul nr. 892D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 7.463/40/2011, și prin încheierile din 31 ianuarie 2012, pronunțate în dosarele nr. 7.486/40/2011, nr. 7.467/40/2011, nr. 7.441/40/2011 și nr. 7.460/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar**, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în cauze ce au ca obiect drepturi bănești.

Prin încheierile din 19 ianuarie 2012, pronunțate în dosarele nr. 4.710/40/2011, nr. 7.321/40/2011 și nr. 7.328/40/2011, și prin încheierile din 31 ianuarie 2012, pronunțate în dosarele nr. 3.992/40/2011, nr. 4.470/40/2011, nr. 5.049/40/2011, nr. 7.398/40/2011 și nr. 4.932/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în cauze ce au ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 încalcă dreptul de proprietate reprezentat de salariul convenit pentru munca prestată, fără a acorda o despăgubire proporțională cu privarea de acest bun, precum și faptul că nu se conturează premisele modului în care, la încetarea amenințării pentru siguranța națională, cei vătămați vor putea recupera bunul de care au fost privați sau echivalentul lui valoric. Arată că, deși termenul de aplicabilitate a Legii nr. 118/2010 s-a împlinit la data de 31 decembrie 2010, actul normativ nu poate fi considerat ca nefiind în vigoare, întrucât, prin preluarea dispozițiilor sale de către art. 1 din Legea

nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, acesta este încă în actualitate, iar, în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, pot face obiect al excepției de neconstituționalitate și acele acte normative care sunt de actualitate prin prisma efectelor juridice produse, chiar dacă termenul de aplicare enunțat în cuprinsul lor s-a împlinit.

Mai susține că, urmare a controlului de constituționalitate al Legii nr. 118/2010, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile acestei legi sunt constituționale, deși afectează dreptul la respectarea bunurilor în sensul prevăzut în cuprinsul art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În continuare, arată că, după pronunțarea Deciziei nr. 874/2010 de către Curtea Constituțională, proiectul de lege privind diminuarea drepturilor salariale ale bugetarilor a fost retrimis Parlamentului pentru punerea de acord cu decizia Curții. Actul normativ a fost adoptat de către Parlament în ședința comună din data de 29 iunie 2010, iar legea a fost promulgată în aceeași zi în care a fost adoptată. Legea nr. 118/2010 putea fi promulgată de Președintele României doar după expirarea celor două zile stabilite de prevederile art. 15 din Legea nr. 47/1992, în măsura în care nu a fost invocată o obiecție de neconstituționalitate. Odată publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, aceasta produce efecte *erga omnes*, astfel încât nimeni nu poate refuza aplicarea legii pe motiv că nu au fost îndeplinite cerințele pentru adoptarea sa. Prin urmare, Legea nr. 118/2010 încalcă prevederile art. 147 alin. (2) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992, precum și dispozițiile art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților.

Consideră că măsura dispusă în cuprinsul dispozițiilor considerate a fi neconstituționale nu a încetat, iar salariile nu au revenit la cuantumul inițial, ci Guvernul a permanentizat diminuarea salarială (deși a înapoiat 15% din cuantumul salariului micșorat), deoarece Legea nr. 285/2010 folosește ca referință pentru calcularea drepturilor salariale salariul brut pentru luna octombrie 2010.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 este neîntemeiată.

Instanța consideră ca fiind întemeiată excepția privind constituționalitatea extrinsecă a prevederilor Legii nr. 118/2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere exprimat în dosarele nr. 1.409D/2011 și nr. 133D/2012 ale Curții Constituționale, cauze în care apreciază că dispozițiile de lege criticate constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional de proprietate ce afectează dreptul la salariu, în sensul de „bun”, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție, astfel încât excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 1.415/2009, nr. 1.557/2009, nr. 872/2010, nr. 874/2010 și nr. 1.655/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, și art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, cu următorul conținut:

— Art. 1 din Legea nr. 118/2010: „(1) *Cuquantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.*

(2) *În situația în care din aplicarea prevederilor alin. (1) rezultă o valoare mai mică decât valoarea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, suma care se acordă este de 600 lei.”;*

— Art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010: „(1) *Se reduce cu 25% următoarele drepturi de natură salarială de care beneficiază personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare al acestora: [...]*

b) drepturile prevăzute la art. 104 alin. (3) și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 1 din Legea nr. 285/2010: „(1) *Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.*

(2) *Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*

(3) *Cuquantumul brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se va stabili în anul 2011 ținându-se seama de gradul sau treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție*

sau, după caz, în specialitate, dobândite în condițiile legii până la 31 decembrie 2010.

(4) *Cuquantumul soldei de grad/salariului gradului profesional, al soldei de comandă/salariului de comandă, precum și cuquantumul gradațiilor, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.*

(5) *În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 136 alin. (1) și (5) referitor la proprietate, art. 147 alin. (2) privind deciziile Curții Constituționale și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, prevederile legale criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010. Cu toate acestea, dispozițiile art. 1 din Legea nr. 118/2010 continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, în lumina jurisprudenței sale recente, și anume Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, urmează a se analiza constituționalitatea prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010. Soluțiile legislative criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea

exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuquantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție. Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuquantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului.

În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuquantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

De asemenea, Curtea a statuat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același cuquantum și mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

În același timp, prin Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011, Curtea a statuat că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile.

Curtea a observat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății.

Totodată, prin Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, Curtea a statuat că, în contextul legislativ actual, prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, s-a stabilit că, începând cu 1 ianuarie 2011, cuquantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare,

astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

O atare modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate extrinsecă a Legii nr. 118/2010, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, Curtea a statuat că legea criticată este constituțională, arătând că: „în procedura reexaminării reglementată de art. 147 alin. (2) din Constituție, Parlamentul nu are competența constituțională de a modifica prevederile legale constatate ca fiind constituționale, ci va putea numai să pună de acord prevederile neconstituționale cu decizia Curții Constituționale; desigur, [...] Parlamentul poate modifica și alte prevederi legale numai dacă acestea se găsesc într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale. Prin urmare, «alte îmbunătățiri» ce ar viza legea criticată se pot face numai prin alte legi sau ordonanțe de modificare și completare.

Astfel, în condițiile în care critica autorului obiecției de neconstituționalitate vizează un text de lege care nu a făcut obiectul reexaminării în sensul art. 147 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate nu

îndeplinește o condiție de admisibilitate, și anume aceea de a se limita la modificările ce au fost aduse legii în procesul de reexaminare. Întrucât obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, Curtea nu va mai proceda la examinarea criticilor formulate pe fondul reglementării.

În final, Curtea constată că dispozițiile art. 15 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, precum și cele ale art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților sunt aplicabile și în cazul în care obiecția de neconstituționalitate este formulată împotriva unei legi pe care Parlamentul a pus-o de acord cu o decizie anterioară a Curții Constituționale, în conformitate cu art. 147. alin. (2) din Constituție. Numai în aceste condiții Curtea are posibilitatea de a verifica punerea de acord a prevederilor constatate ca fiind neconstituționale cu decizia Curții Constituționale în sensul art. 147 alin. (2) din Constituție. Întrucât și acest control al Curții este o formă a controlului *a priori* de constituționalitate, prevederile art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și ale art. 15—18 din Legea nr. 47/1992 se aplică în mod corespunzător.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În fine, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că măsura reducerii salariilor prevăzută de Legea nr. 118/2010 nu a determinat suportarea unei sarcini disproporționate și excesive, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În consecință, instanța de contencios european al drepturilor omului a considerat că statul român nu a depășit marja sa de apreciere și nu a rupt justul echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului (a se vedea Decizia pronunțată în 6 decembrie 2011, în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României* și *Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 21).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în dosarele nr. 7.463/40/2011, nr. 4.710/40/2011, nr. 7.321/40/2011, nr. 7.328/40/2011, nr. 3.992/40/2011, nr. 4.470/40/2011, nr. 5.049/40/2011, nr. 7.398/40/2011, nr. 4.932/40/2011, nr. 7.486/40/2011, nr. 7.467/40/2011, nr. 7.441/40/2011 și nr. 7.460/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 720

din 5 iulie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din aceeași lege

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în Dosarul nr. 7.870/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 775D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 776D/2012 și nr. 777D/2012, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în dosarele nr. 7.478/40/2011 și nr. 7.487/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția I civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 776D/2012 și nr. 777D/2012 la Dosarul nr. 775D/2012.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 776D/2012 și nr. 777D/2012 la Dosarul nr. 775D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate și de menținere a jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 24 ianuarie 2012, pronunțate în dosarele nr. 7.870/40/2011, nr. 7.478/40/2011 și nr. 7.487/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar**, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în cauze având ca obiect plata diferenței dintre salariul convenit conform contractelor individuale de muncă și salariul efectiv încasat în perioada iulie 2010 — decembrie 2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se arată, în esență, că textele criticate încalcă dreptul de proprietate asupra salariului și a celorlalte drepturi bănești prevăzute la art. 104 alin. (3) și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare, ce reprezintă bunuri conform dispozițiilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără a exista una dintre cauzele prevăzute la art. 53 din Constituție, stabilind o diminuare *sine die* a acestor drepturi și fără acordarea unor despăgubiri proporționale. Se arată că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, salariul este o componentă a dreptului la muncă, reprezentând contraprestația angajatorului în raport cu munca efectuată, și că diminuarea acestuia, prin textele criticate, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53. Se susține, totodată, că prevederile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 încalcă dispozițiile art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 1 din Protocolul adițional la Convenție. Sunt invocate, în acest sens, Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 noiembrie 2002, 28 septembrie 2004, 8 noiembrie 2005 și 23 octombrie 2007, pronunțate în cauzele *Buchen împotriva Cehiei*, *Kopecky împotriva Slovaciei*, *Kechko împotriva Ucrainei și Cazacu împotriva Moldovei*. Se arată, de asemenea, că dispozițiile Legii nr. 118/2010 sunt neconstituționale și sub aspect extrinsec, întrucât adoptarea acesteia s-a făcut cu încălcarea prevederilor legale referitoare la promulgarea legilor, respectiv a dispozițiilor art. 147 alin. (2) din Constituție, coroborate cu cele ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și cu cele ale art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților. Se afirmă, astfel, că Legea nr. 118/2010 a fost promulgată în ziua în care a fost adoptată, fără ca proiectul acesteia să fi fost depus, anterior datei promulgării, la Secretariatul General al Camerei Deputaților și la cel al Senatului și fără să fi fost comunicat Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție și Avocatului Poporului, în vederea exercitării de către aceste autorități, într-un termen de 2 zile, a dreptului de sesizare a Curții Constituționale, conform prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Se face trimitere, în susținerea acestui demers, la deciziile Curții Constituționale nr. 874 din 25 iunie 2010 și nr. 1.221 din 5 octombrie 2010.

Tribunalul Botoșani — Secția I civilă apreciază că dispozițiile Legii nr. 118/2010 sunt neconstituționale extrinsec, încălcând prevederile art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 alin. (2), art. 146 și art. 147 alin. (2) din Constituție. Se arată, astfel, că Legea nr. 118/2010 a fost adoptată fără respectarea procedurii de legiferare, prin nedepunerea proiectului adoptat de Parlament la Secretariatul General al Camerei Deputaților și prin netrimiteria acestuia Înaltei Curți de Casație și Justiție și Avocatului Poporului, pentru formularea unor eventuale obiecții de neconstituționalitate, așa cum prevăd dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De asemenea, instanța susține că legea criticată a fost promulgată de către Președintele României în ziua adoptării, cu nerespectarea termenului de protecție de 2 zile prevăzut de același alin. (2) al art. 15. Referitor la critica de neconstituționalitate formulată de autorul excepției cu privire la prevederile art. 1 din Legea nr. 285/2010, instanța apreciază că aceasta este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului susține că textele criticate sunt constituționale, arătând că încălcarea dreptului de proprietate asupra salariului, ce reprezintă un „bun”, prin dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 s-a făcut de către legiuitor cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală. Se afirmă, în acest sens, că în situații economice grave, de natură să afecteze întregul sistem economic și financiar al statului, legiuitorul are dreptul, dar și obligația, să adopte, în mod temporar, măsuri de reducere a salariilor întregului personal plătit din fonduri publice. De asemenea, se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010, nr. 874 din 25 iunie 2010 și nr. 1.655 din 28 decembrie 2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010. Din analiza notelor scrise ale autorului excepției, Curtea reține că, în realitate, acesta critică dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, precum și ale Legii nr. 118/2010 în ansamblul său, asupra cărora urmează a se pronunța.

Textele criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) *Cuantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.*

(2) *În situația în care din aplicarea prevederilor alin. (1) rezultă o valoare mai mică decât valoarea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, suma care se acordă este de 600 lei.”;*

— Art. 2 alin. (1) lit. b): „(1) *Se reduc cu 25% următoarele drepturi de natură salarială de care beneficiază personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare al acestora:*

[...]

b) drepturile prevăzute la art. 104 alin. (3) și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare;”;

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 77 alin. (3) cu privire la promulgarea legii, art. 136 alin. (1) referitor la proprietate, art. 146 privind atribuțiile Curții Constituționale, art. 147 alin. (2) cu privire la deciziile Curții Constituționale, precum și prevederilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind dreptul de proprietate și art. 1 — *Protecția proprietății* din Protocolul adițional la

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cu privire la constituționalitatea extrinsecă a Legii nr. 118/2010, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 250 din 15 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 23 mai 2012, și prin Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 14 decembrie 2011, prilej cu care a reținut că Legea nr. 118/2010, precum și Decretul de promulgare nr. 603/2010, au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, decretul de promulgare fiind emis la data de 29 iunie 2010, deci în interiorul termenului de 2 zile prevăzut de Legea nr. 47/1992. Natura juridică a acestui termen este una de protecție a titularilor dreptului de sesizare a Curții Constituționale, spre a se evita promulgarea intempestivă a legii și eludarea, în acest fel, a controlului de constituționalitate *a priori*. Pentru a întări finalitatea urmărită prin instituirea acestui termen, Curtea, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, a stabilit că, în măsura în care titularii dreptului de sesizare și-au exercitat acest drept în interiorul termenului respectiv, controlul de constituționalitate *a priori* va fi exercitat chiar dacă decretul de promulgare a fost emis înainte ca aceștia să își fi exercitat dreptul prevăzut de art. 146 lit. a) din Constituție. Astfel, chiar dacă Președintele a promulgat legea criticată pentru neconstituționalitate, aceștia aveau dreptul și posibilitatea să sesizeze Curtea Constituțională în termenul de 2 zile prevăzut de lege cu privire la textele care au făcut obiectul reexaminării.

Curtea a reținut că încălcarea acestui termen nu se poate converti într-un motiv de neconstituționalitate a legii, lege care a fost adoptată de către Parlament, din punct de vedere extrinsec, cu respectarea tuturor exigențelor de ordin constituțional.

Curtea a statuat, totodată, că promulgarea este un act ulterior adoptării legii și exterior voinței emitentului actului, astfel încât eventualele probleme de constituționalitate în legătură cu acesta nu afectează constituționalitatea extrinsecă a legii.

De altfel, Curtea a mai arătat că, indiferent de forma de exercitare a controlului de constituționalitate pe cale *a priori* sau *a posteriori*, acesta se va putea realiza, întotdeauna, numai prin respectarea strictă a Legii nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, precum și a dispozițiilor regulamentelor celor două Camere ale Parlamentului de către autoritățile publice implicate, lipsirea de substanță a uneia dintre cele două forme de control constituțional fiind de neconceput într-un stat de drept, ceea ce demonstrează clar că respectarea termenului de 2 zile este o obligație a autorităților publice implicate în procedura de promulgare, fiind deci o condiție exterioară legii. Nu în ultimul rând, Curtea a reținut că obiectul controlului de constituționalitate reglementat la art. 146 lit. d) din Constituție îl constituie legile și ordonanțele Guvernului, și nu decretul de promulgare sau modul în care instituțiile publice înțeleg să își exercite competențele constituționale sau legale.

II. Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității intrinseci a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar prin deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, și Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, și Decizia nr. 250 din 15 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 23 mai 2012, prilejuri cu care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010, statuând că prevederile legale criticate referitoare la diminuarea cuantumului salariului personalului bugetar au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010. Cu toate acestea, Curtea a observat că prevederile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010

continuă să își producă efectele juridice în cauzele analizate, astfel încât, în lumina jurisprudenței sale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea analizează constituționalitatea prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010.

Curtea a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercitiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercitiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție.

Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amplexarea și gravitatea fenomenului. În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

De asemenea, Curtea a constatat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același quantum și mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

Curtea a mai observat că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de

proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile. Curtea a reținut că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în *Cauza Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că măsura reducerii salariilor prevăzută de Legea nr. 118/2010 nu este contrară art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților.

Astfel, în lumina principiilor stabilite în jurisprudența sa, instanța de contencios european al drepturilor omului a observat că măsura criticată nu a determinat suportarea unei sarcini disproporționate și excesive, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de articolul 1 din primul Protocol adițional la Convenție. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat astfel că statul român nu a depășit marja sa de apreciere și nu a rupt justul echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului (a se vedea Decizia pronunțată în 6 decembrie 2011, în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 21).

În consecință, Curtea nu poate reține încălcarea textelor constituționale și din actele internaționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate.

În fine, Curtea observă că argumentele autorului excepției privind aplicarea cu prioritate a reglementărilor internaționale în materia drepturilor omului, în cazul existenței unor neconcordanțe între acestea și legile interne, vizează aspecte ce țin de competența instanțelor judecătorești, nefiind, prin urmare, o problemă de resortul contenciosului constituțional.

Cu referire la art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010, Curtea Constituțională a statuat că drepturile prevăzute la art. 104 alin. (3) și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare, la care textele criticate fac trimitere, nu sunt drepturi de natură constituțională, legiuitorul având o marjă de apreciere mult mai mare în reglementarea lor. Curtea a reținut, totodată, că în privința diminuării acestor drepturi nu sunt incidente dispozițiile art. 53 din Constituție, fiind relevante considerentele referitoare la securitatea națională și la situația economico-financiară, anterior referite.

Întrucât, față de cele examinate de Curtea Constituțională, nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, în ansamblul său, și, în special, ale art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din aceeași lege, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în dosarele nr. 7.870/40/2011, nr. 7.478/40/2011 și nr. 7.487/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
a funcției publice de prefect al județului Gorj
de către domnul Andrei Vasile-Liviu**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice de prefect al județului Gorj de către domnul Andrei Vasile-Liviu.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus
Ministrul delegat pentru administrație,
Victor Paul Dobre

București, 31 iulie 2012.

Nr. 812.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****privind exercitarea, cu caracter temporar,
în condițiile legii, a funcției publice de prefect
al județului Gorj de către domnul Teodorescu Ion Claudiu**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), ale art. 89 alin. (21) și ale art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Teodorescu Ion Claudiu exercită, cu caracter temporar, prin detașare, în condițiile legii, funcția publică de prefect al județului Gorj.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus
Ministrul delegat pentru administrație,
Victor Paul Dobre

București, 31 iulie 2012.

Nr. 813.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea unor măsuri în scopul acordării de premii
pentru rezultatele obținute la Jocurile Olimpice de Vară — Londra 2012**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului aprobat pe anul 2012 Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului pentru Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret, la capitolul 67.01 „Cultură, Recreere și Religie”, titlul 55 „Alte transferuri”, alin. 55.01.02 „Sprijin financiar pentru activitatea Comitetului Olimpic și Sportiv Român”, cu suma de 12.900 mii lei, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, în vederea acordării premiilor pentru performanțele sportive obținute la Jocurile Olimpice de Vară — Londra 2012.

Art. 2. — Comitetul Olimpic și Sportiv Român va efectua premiarea din suma aprobată la art. 1 și din sumele repartizate în anul 2012 de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, prin Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret, precum și din sumele aflate în sold la 31 decembrie 2011, provenite din taxele și accizele aplicate la nivel național pentru țigarete, țigări și băuturi alcoolice, încasate potrivit Legii

educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Pentru aplicarea prevederilor art. 1, Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, pe anul 2012.

Art. 4. — Cu sumele prevăzute la art. 1 rămase neutilizate până la data de 31 octombrie 2012, la propunerea ordonatorului principal de credite, se reîntregește Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012.

Art. 5. — Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret și Comitetul Olimpic și Sportiv Român răspund de modul de utilizare a sumelor alocate potrivit prezentei hotărâri, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,
Ecaterina Andronescu
p. Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Liviu Voinea,
secretar de stat

București, 14 august 2012.
Nr. 852.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

**privind numirea domnului Octavian Lupulescu
în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Autorității Naționale pentru Cetățenie**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2010 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Cetățenie, aprobată cu modificări prin Legea nr. 112/2010,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Octavian Lupulescu se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale pentru Cetățenie.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 14 august 2012.
Nr. 440.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind aprobarea Normelor tehnice pentru producerea vinurilor cu indicație geografică

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.213 din 10 iulie 2012 întocmit de Oficiul Național al Viei și Produselor Vitivinicole, având în vedere:

— prevederile art. 19 alin. (4) din Legea viei și vinului în sistemul organizării comune a pieței vitivinicole nr. 244/2002, republicată, cu modificările ulterioare;

— prevederile art. 51 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a Legii viei și vinului în sistemul organizării comune a pieței vitivinicole nr. 244/2002, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 769/2010;

— prevederile art. 8 lit. s) din Hotărârea Guvernului nr. 1.408/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Național al Viei și Produselor Vitivinicole, cu modificările ulterioare;

— dispozițiile art. 118c alin. (2) și ale art. 118p din Regulamentul (CE) nr. 491/2009 al Consiliului din 25 mai 2009 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1.234/2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (denumit în continuare *Regulamentul unic OCP*), ale Regulamentului (CE) nr. 607/2009 al Comisiei din 14 iulie 2009 de stabilire a unor norme de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 479/2008 al Consiliului în ceea ce privește denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate, mențiunile tradiționale, etichetarea și prezentarea anumitor produse vitivinicole și Regulamentului (CE) nr. 606/2009 al Comisiei din 10 iulie 2009 de stabilire a anumitor norme de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 479/2008 al Consiliului în privința categoriilor de produse viticole, a practicilor oenologice și a restricțiilor care se aplică acestora,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele tehnice pentru producerea vinurilor cu indicație geografică, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Verificarea și controlul modului de aplicare a prevederilor prezentului ordin se fac de către reprezentanții Oficiului Național al Viei și Produselor Vitivinicole.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu,
secretar de stat

București, 3 august 2012.
Nr. 163.

ANEXĂ

NORME TEHNICE pentru producerea vinurilor cu indicație geografică

CAPITOLUL I Definiții

Art. 1. — (1) Vinul cu indicație geografică se obține din struguri recoltați de pe plantații de viță-de-vie situate în arealele delimitate aferente denumirilor din Lista indicațiilor geografice admise spre utilizare în România, în vigoare la data producerii vinului.

(2) Vinul trebuie să aibă tăria alcoolică naturală minimă conform încadrării arealului în zonele viticole B, CI și CII.

(3) Tăria alcoolică totală nu trebuie să depășească 15% vol.

(4) Prin derogare, tăria alcoolică totală poate ajunge la maximum 20% vol. la vinurile care au fost obținute fără nicio procedură de îmbogățire.

Art. 2. — (1) Prin *indicație geografică admisă spre utilizare pentru produsele vitivinicole* se înțelege numele unei regiuni sau

al unui loc specific utilizat pentru a descrie un produs care respectă următoarele cerințe:

a) posedă o calitate, o reputație sau alte caracteristici specifice care pot fi atribuite arealului delimitat pentru indicația geografică respectivă;

b) strugurii din care este obținut produsul trebuie să provină în proporție de cel puțin 85% exclusiv din arealul delimitat aferent indicației geografice pe care o poartă produsul;

c) este produs în această arie geografică;

d) este obținut din soiuri de viță-de-vie aparținând speciei *Vitis vinifera* sau unei încrucișări între specia *Vitis vinifera* și alte specii din genul *Vitis*.

(2) Dreptul de a folosi indicația geografică este un drept de utilitate publică și se acordă în conformitate cu legislația în vigoare la data solicitării dreptului de utilizare.

CAPITOLUL II

Categoriile vinurilor cu indicație geografică și conținutul caietului de sarcini

Art. 3. — (1) Următoarele categorii de vinuri pot purta indicație geografică dacă întrunesc condițiile stabilite prin caietele de sarcini:

- a) vin;
- b) vin spumant;
- c) vin perlant;
- d) vin obținut din struguri deshidratați;
- e) vin obținut din struguri supramaturați.

(2) Producerea și comercializarea vinurilor cu indicație geografică se fac cu respectarea condițiilor prevăzute în caietele de sarcini elaborate de către asociația profesională de producători reprezentativă din arealul corespunzător indicației geografice, în conformitate cu legislația în vigoare și cu cerințele prezentelor norme tehnice.

(3) Oficiul Național al Viei și Produselor Vitivinicole, denumit în continuare *O.N.V.P.V.*, verifică și avizează caietele de sarcini pe care le înaintează spre aprobare prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

Art. 4. — Caietele de sarcini trebuie să cuprindă informații referitoare la:

- a) denumirea indicației geografice;
- b) delimitarea arealului de producere prin indicarea teritoriilor administrative, utilizând pe cât posibil delimitările naturale existente și coordonatele de identificare geografică;
- c) legătura dintre factorul natural și cel uman (legătura cu arealul delimitat);
- d) condiții-cadru pentru vinurile cu indicație geografică:
 - arealul de procesare a strugurilor;
 - randamentul viticol și vinicol maxim la hectar (q/ha și hl/ha);
 - denumirea unităților administrative de producere/procesare sau vecinătăți (după caz);
- e) indicarea soiurilor de viță-de-vie;
- f) tăria alcoolică naturală minimă în volume;
- g) tăria alcoolică dobândită minimă în volume;
- h) calitatea strugurilor la recoltare;
- i) principalele caracteristici ale plantației;
- j) tehnologia de cultură:

— în anii cu condiții climaterice favorabile este admisă majorarea cu maximum 10% a randamentelor stabilite în caietul de sarcini;

— depășirea randamentului/ha (q/ha), cât și diminuarea acestuia nu impun modificarea caietului de sarcini;

- k) tehnologia de obținere a vinurilor;
- l) practicile oenologice și/sau metodele tradiționale admise de legislația în vigoare și în conformitate cu încadrarea în zonele viticole B, CI și CII;
- m) enumerarea principalelor condiții de comercializare (ambalare și etichetare);
- n) principalii parametri fizico-chimici și caracteristicile organoleptice ale vinurilor;

o) declararea vinurilor cu indicație geografică;

p) denumirea și adresa autorității competente care verifică dacă specificațiile vinului respectă condițiile caietului de sarcini.

Art. 5. — (1) Sunt acceptate derogări privind locul de realizare a unei sau a mai multor faze tehnologice în afara arealului de proveniență a materiei prime cu condiția menționării excepțiilor/situațiilor în caietul de sarcini.

(2) Procesatorii care realizează una sau mai multe faze tehnologice în afara arealului de proveniență și care achiziționează struguri pentru vin destinați producerii de vin cu indicație geografică au obligativitatea de a notifica *O.N.V.P.V.* cu 15 zile înainte de efectuarea acestora.

CAPITOLUL III

Controlul calitativ al vinurilor cu indicație geografică de către autoritatea competentă

Art. 6. — (1) Controlul se efectuează în strictă conformitate cu caietul de sarcini, în baza procedurilor de control ale *O.N.V.P.V.*, prin:

a) eșantionarea prin număr de probe reprezentative ariei geografice delimitate;

b) sistematic, pe baza unui plan de control.

(2) În scopul verificării conformității cu caietul de sarcini, autoritatea de control verifică:

a) tehnologia de cultivare a plantațiilor viticole înscrise în registrul plantațiilor viticole cu destinația de producție de struguri pentru obținerea vinurilor cu indicație geografică;

b) instalațiile operatorilor, și anume controlează capacitatea operatorilor de a îndeplini condițiile stabilite în caietul de sarcini;

c) produsele în orice etapă a procesului de producție, inclusiv etapa ambalării, pe baza unui plan de control elaborat în prealabil de către autoritatea de control și adus la cunoștința operatorilor, care acoperă fiecare etapă de fabricare a produsului.

(3) Examinarea calitativă a vinurilor cu indicație geografică este realizată de către comisiile de degustare regionale, din subordinea Comisiei naționale de degustare, în baza cererii de examinare calitativă a vinurilor cu indicație geografică, al cărei model este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentele norme tehnice.

(4) Comisiile de degustare regionale sunt alcătuite din minimum 5 membri, reprezentanți ai *O.N.V.P.V.*, ai Asociației Degustătorilor Autorizați din România, denumită în continuare *A.D.A.R.*, și ai asociației profesionale de producători din arealul vizat, care vor face aprecierea parametrilor organoleptici și fizico-chimici în raport cu prevederile din caietul de sarcini.

(5) În vederea soluționării contestațiilor apărute în cadrul procedurii de examinare calitativă se constituie Comisia de soluționare a contestațiilor; componența Comisiei de soluționare a contestațiilor se stabilește prin decizia directorului general al *O.N.V.P.V.*, iar membrii acesteia nu trebuie să facă parte din Comisia națională de degustare.

Art. 7. — (1) Procedura de examinare calitativă a vinurilor cu indicație geografică cuprinde următoarele etape:

a) depunerea cererii de examinare calitativă a lotului de vin, al cărei model este prevăzut în anexa la prezentele norme tehnice;

b) depunerea buletinului de analiză fizico-chimică a lotului de vin;

c) evaluarea organoleptică a lotului de vin prin degustare și emiterea fișei de degustare;

d) redactarea fișei de evaluare a vinului evaluat și întocmirea procesului-verbal de către Comisia de degustare regională sau Comisia de soluționare a contestațiilor, după caz.

(2) Buletinul de analiză menționat la alin. (1) lit. b) trebuie să conțină cel puțin următoarele analize fizico-chimice:

- a) tăria alcoolică totală și dobândită;
- b) zaharuri totale, exprimate ca fructoză și glucoză;
- c) aciditate totală;
- d) aciditate volatilă;
- e) dioxid de sulf total.

(3) Analize suplimentare se fac în următoarele cazuri:

a) dioxid de carbon, pentru vinurile spumante (suprapresiune în bari la 20°C);

b) oricare alt parametru fizico-chimic caracteristic indicației geografice, prevăzut în caietul de sarcini sau în legislația națională.

Art. 8. — Vinurile care întrunesc parametrii fizico-chimici și caracteristicile organoleptice stabilite în caietul de sarcini

primesc certificatul de atestare a dreptului de comercializare emis de către O.N.V.P.V.

Art. 9. — Vinurile care nu întrunesc parametri fizico-chimici și organoleptici stabiliți în caietul de sarcini nu primesc certificatul de atestare a dreptului de comercializare sub denumirea indicației geografice solicitate.

Art. 10. — Declasarea vinurilor cu indicație geografică se poate realiza:

1. de către producător, în orice fază a producerii vinurilor, cu notificarea O.N.V.P.V. în termen de 48 ore;

2. de către O.N.V.P.V., în cazul în care:

- a) vinul a suferit modificări din punct de vedere calitativ;
- b) vinul a fost supus unor tratamente sau practici oenologice neautorizate pentru această categorie de calitate;
- c) vinurile nu se încadrează în parametri fizico-chimici și caracteristicile organoleptice din caietele de sarcini.

Art. 11. — (1) Operatorul economic poate contesta decizia Comisiei de degustare regională, în termen de 15 zile de la comunicare, la Comisia de soluționare a contestațiilor.

(2) Pe baza analizării contraprobei corespunzătoare lotului contestat, Comisia de soluționare a contestațiilor va adopta o hotărâre ce va fi comunicată operatorului economic, în termen de 15 zile de la înregistrarea contestației.

(3) Operatorul economic în cauză va înscrie în evidențele sale hotărârea Comisiei de soluționare a contestațiilor pentru lotul de vin supus examinării.

Art. 12. — (1) Autoritatea competentă pentru efectuarea controlului încadrării vinurilor în categoria de calitate a vinurilor cu indicație geografică este O.N.V.P.V.

(2) O.N.V.P.V. colaborează cu Inspekția de Stat pentru Controlul Tehnic Vitivinicol în vederea efectuării controlului privind condițiile de producere și comercializare a vinurilor cu indicație geografică.

(3) Pentru fiecare lot de vin cu indicație geografică ce a primit certificatul de atestare a dreptului de comercializare, inspectorii O.N.V.P.V. vor păstra o contraprobă sigilată.

Art. 13. — (1) Controlul efectuat constă în:

a) verificarea respectării condițiilor prevăzute în caietul de sarcini;

b) examinarea analitică și organoleptică, în cadrul comisiilor de degustare regionale.

(2) Controlul se efectuează în conformitate cu art. 6, cu obligativitatea aducerii la cunoștința operatorilor economici a datelor de efectuare și a rezultatelor acestuia în termen de 7 zile de la efectuarea acestuia.

*ANEXĂ
la normele tehnice*

C E R E R E

de examinare calitativă pentru vinul cu indicația geografică⁽¹⁾

Solicitantul

Numele persoanei fizice sau juridice

Adresa completă (strada, nr., cod poștal,

orașul/comuna, județul, telefon, fax, e-mail

Categoriile de vinuri

Vin⁽²⁾ cu indicație geografică⁽¹⁾

Soiul/soiurile⁽³⁾

Cantitate (hl)

Nr. lot

Buletin analiză nr.

Semnătura

Ștampila

(1) Se completează cu denumirea (numele) indicației geografice.

(2) Se completează cu:

- vin;
- vin spumant;
- vin perlant;
- vin obținut din struguri deshidratați;
- vin obținut din struguri supramaturați.

(3) În cazul sortimentului/cupajului de vin cu indicație geografică, soiurile din care este obținut se trec într-un tabel, în ordine descrescătoare.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
 AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

O R D I N

pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 101/2008 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor, taxelor și contribuțiilor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă

Având în vedere prevederile art. 81 și ale art. 228 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile referitoare la obligațiile declarative prevăzute de Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 101/2008 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor, taxelor și contribuțiilor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 30 ianuarie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La anexa nr. 8 „Instrucțiuni de completare a formularului 100 «Declarație privind obligațiile de plată la bugetul de stat», cod 14.13.01.99/bs”, capitolul I „Depunerea declarației”, punctul 1 „Termenul de depunere a declarației” se modifică după cum urmează:**

a) la subpunctul 1.1, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) impozit reținut la sursă, conform legislației specifice privind impozitul pe venitul persoanelor fizice: impozit pe veniturile din arendă, impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice, impozit pe veniturile din dobânzi, impozit pe câștigul din operațiuni de vânzare-cumpărare de valută la termen, pe bază de contract, precum și din orice alte operațiuni de acest gen, altele decât cele cu instrumente financiare tranzacționate pe piețe autorizate și supravegheate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, impozit pe veniturile

din premii și din jocuri de noroc, impozit pe veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal, impozit pe veniturile din alte surse, datorat de persoanele fizice;”;

b) la subpunctul 1.2, litera f) se abrogă.

2. **La anexa nr. 15 „Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat”, numerele curente 7, 9, 10, 11 și 20 se abrogă.**

Art. II. — Prevederile art. I se aplică pentru obligațiile datorate începând cu data de 1 iulie 2012, cu termen de declarare începând cu data de 25 august 2012.

Art. III. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București, precum și, după caz, direcțiile de specialitate din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

Șerban Pop

București, 30 iulie 2012.

Nr. 1.135.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

